

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.03.2016, sp. zn. 30 Cdo 4578/2015, ECLI:CZ:NS:2016:30.CDO.4578.2015.1

Číslo: 73/2017

Právní věta: Jestliže státní zastupitelství nerozhoduje o právu konkrétní osoby a ani jeho postupem nemůže být do jejího práva zasaženo, nemůže být jeho rozhodnutím či postupem založen odpovědnostní vztah mezi státem a touto osobou ve smyslu čl. 36 odst. 3 Listiny a zákona č. 82/1998 Sb. To platí i za situace, kdy by vzhledem k právní úpravě adhezního řízení mohlo být soudem (v trestním řízení) rozhodnuto o nárocích této osoby jako poškozeného.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 29.03.2016

Spisová značka: 30 Cdo 4578/2015

Číslo rozhodnutí: 73

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Odpovědnost státu za škodu, Státní zástupci

Předpisy: § 13 odst. 1 předpisu č. 82/1998Sb.
§ 16a odst. 4

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti výroku I. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2015, sp. zn. 15 Co 131/2015, v rozsahu, v jakém byl potvrzen zamítavý výrok rozsudku soudu prvního stupně ve věci samé; jinak jeho dovolání v rozsahu, v jakém byl potvrzen výrok rozsudku soudu prvního stupně o náhradě nákladů řízení, odmítl.

I. Dosavadní průběh řízení

1. Předmětem řízení bylo zaplacení částky 2 000 000 Kč jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu a částky 500 000 Kč jako náhrady škody, které měly být žalobci způsobeny nesprávným úředním postupem Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 7 při vyřizování jeho žádosti ze dne 31. 10. 2011 o prošetření věci a přijetí opatření v souvislosti se stavebními úpravami v domě na adrese žalobce, kde je žalobce vlastníkem bytové jednotky, a v návaznosti na to uzavřenou smlouvou o úvěru, přičemž obvodní státní zastupitelství žalobci podání dne 14. 11. 2011 vrátilo jako zjevně nedůvodné a Městské státní zastupitelství v Praze žalobci k jeho žádosti o přezkoumání tohoto postupu dne 15. 2. 2012 sdělilo, že postup obvodního státního zastupitelství byl správný a že jeho podnět byl bez dalšího opatření odložen. Dále státní zastupitelství zůstala nečinná.

2. Dovoláním napadeným rozsudkem odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně, který žalobu zamítl a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 900 Kč, když současně odvolací soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud na základě shora uvedených skutečností týkajících se postupu státních zastupitelství konstatoval, že příslušná státní zastupitelství se podáními žalobce zabývala a o výsledku prošetření byl žalobce řádně vyrozuměn. K nesprávnému úřednímu postupu státních zastupitelství spočívajícímu v jejich nečinnosti nedošlo, přičemž soud podle odvolacího soudu není oprávněn přezkoumávat, zda způsob, jakým státní zastupitelství podnět žalobce vyřídilo, je věcně správný, a nesprávný úřední postup nemůže být založen pouze na nespokojenosti žalobce s výsledkem šetření státního zastupitelství a se způsobem vyřízení jeho žádosti.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce, s doloženým právnickým vzděláním, včasným dovoláním, kterým brojí proti potvrzujícímu výroku napadeného rozsudku v celém jeho rozsahu, tj. potvrzení zamítavého výroku ve věci samé i rozhodnutí o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně. Dovolatel navrhl, aby napadený rozsudek byl ve výroku I. zrušen.

4. Dovolatel poukázal, že státním zastupitelstvím byly předloženy skutečnosti a označeny důkazní prostředky, ze kterých vyplývá, že popsáním jednáním byly porušeny zájmy chráněné zákonem č. 40/2009 Sb. a že státní zastupitelství po seznámení s těmito skutečnostmi konala nesprávně, čímž způsobila škodu a nemajetkovou újmu. Soud prvního stupně pak podle něj obsah žaloby vůbec neprojednal a odvolací soud nezjednal nápravu, takže zde absentuje podklad pro rozhodnutí. Z napadeného rozsudku nevyplývá zjištěný skutkový stav, ani které skutečnosti má soud za prokázané a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, což je podle dovolatele v rozporu s ustanoveními § 153 odst. 1 a § 157 odst. 2 o. s. ř. Následkem absence skutkových zjištění je napadený rozsudek postižen vadou, která má povahu nesprávného právního posouzení věci a která je jako taková porušením práva na spravedlivé řízení podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). V tomto směru se odvolací soud podle dovolatele odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, na kterou dovolatel odkazuje. Alternativně podle dovolatele záviselo napadené rozhodnutí na vyřešení právních otázek, které doposud odvolací soud neřešil. Dovolatel s odkazem na čl. 36 odst. 3 Listiny uvedl, že toto nevylučuje odpovědnost za škodu vzniklou nesprávným úředním postupem kteréhokoli státního orgánu. Dovolatel tak napadá závěr, podle něhož v řízení podle zákona č. 82/1998 Sb. soud není oprávněn přezkoumávat, zda způsob, jakým státní zastupitelství vyřídilo podnět, je věcně správný. V návaznosti na to dovolatel předestírá i otázku, zda jako žalobce mohl rozvinout svoje procesní práva a označováním důkazů a prokazováním svého nároku mohl dosáhnout materiální spravedlnosti jako cíle, kterého má být v soudním řízení dosaženo, a zda se jednalo o nezávislé soudní rozhodování ve smyslu čl. 82 Ústavy České republiky, jestliže soud nemohl přezkoumávat, zda způsob, jakým státní zastupitelství vyřídilo podnět, je věcně správný, a z toho důvodu neprovedl důkazy navrhované k prokázání skutečnosti, že státní zastupitelství postupovala nesprávně, a tak způsobila újmu.

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud dovolání projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 (viz čl. II bod 7 zákona č. 404/2012 Sb. a čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

6. Podle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí

odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Podle § 238 odst. 1 písm. d) o. s. ř. dovolání podle § 237 není přípustné proti rozsudkům a usnesením, v nichž dovoláním napadeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50 000 Kč, ledaže jde o vztahy ze spotřebitelských smluv, o pracovněprávní vztahy nebo o věci uvedené v § 120 odst. 2; k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží.

V rozsahu, v jakém dovolatel napadená potvrzení výroku rozsudku soudu prvního stupně o náhradě nákladů řízení (ve výši 900 Kč), není dovolání podle § 238 odst. 1 písm. d) o. s. ř. objektivně přípustné.

Napadené rozhodnutí ve smyslu § 237 o. s. ř. záviselo na vyřešení právní otázky, zda soud v řízení o náhradu škody a náhradu nemajetkové újmy způsobené tvrzeným nesprávným úředním postupem (nečinností) podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále jen „OdpŠk“), posuzuje rovněž věcnou správnost postupu státního zastupitelství při vyřizování podání, včetně přezkoumání vyřízení podání nejbližší vyšším státním zastupitelstvím, došlo-li státní zastupitelství ve smyslu § 16a odst. 4 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, v platném znění (dále jen „StZas“), k závěru, že vyřízení podání není v působnosti státního zastupitelství (obsah podání nesouvisí s činností státního zastupitelství). Dovolání je přípustné, neboť uvedená otázka hmotného práva nebyla dosud v rozhodování dovolacího soudu vyřešena. Dovolání nicméně není důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

7. Podle § 4 odst. 1 StZas, které upravuje působnost státního zastupitelství, je státní zastupitelství v rozsahu, za podmínek a způsobem stanoveným zákonem orgánem veřejné žaloby v trestním řízení a plní další úkoly vyplývající z trestního řádu [písmeno a)], vykonává dozor nad dodržováním právních předpisů v místech, kde se vykonává vazba, trest odnětí svobody, ochranné léčení, zabezpečovací detence, ochranná nebo ústavní výchova, a v jiných místech, kde je podle zákonného oprávnění omezována osobní svoboda [písmeno b)], působí v jiném než trestním řízení [písmeno c)], vykonává další úkoly, stanoví-li tak zvláštní zákon [písmeno d)]. Podle § 5 odst. 1 státní zastupitelství je oprávněno podat návrh na zahájení občanského soudního řízení anebo vstoupit do již zahájeného občanského soudního řízení jen v případech, které stanoví zákon.

Podle § 16a StZas, které upravuje postup při přijímání a vyřizování podání, se podání posuzuje podle jeho obsahu; lze je učinit písemně, telegraficky, telefaxem, dálnopisem, prostředky elektronické pošty nebo ústně do protokolu (odstavec 1). Z podání musí být patrné, kdo je podáván, v jaké věci, jaké jsou jeho důvody a čeho se ten, kdo je učinil, po státním zastupitelství domáhá. Nemá-li podání některou z uvedených náležitostí a není-li ani po upozornění ve stanovené lhůtě tím, kdo podání učinil, doplněno, státní zastupitelství je bez opatření založí. Anonymní podání se přešetřují jen tehdy, pokud obsahují dostatečné údaje pro to, aby jejich obsah bylo možno prověřit; jinak se podání bez opatření založí (odstavec 2). Není-li vyřízení podání v působnosti státního zastupitelství a k jeho vyřízení je příslušný jiný státní orgán, státní zastupitelství, jemuž bylo učiněno, neprodleně podání zašle tomu, kdo je učinil, a vyrozumí ho podle povahy věci o tom, na koho se má obrátit. Jestliže z obsahu podání příslušnost nevyplývá a jeho obsah zjevně nesouvisí s činností státního zastupitelství, státní zastupitelství o tom vyrozumí toho, kdo podání učinil, a podání založí (odstavec 4). Není-li ten,

kdo podání učinil, se způsobem vyřízení spokojen, může požádat o přezkoumání vyřízení podání nejblíže vyšší státní zastupitelství, jehož rozhodnutí v téže věci je konečné. O tom je třeba toho, kdo podání podal, vždy poučit. Pokud žádost o přezkoumání postupu státního zastupitelství obsahuje nové skutečnosti, jež by samy o sobě nebo ve spojení s jinými mohly odůvodnit jiné posouzení věci, nejblíže vyšší státní zastupitelství vrátí věc nižšímu státnímu zastupitelství k opětovnému přezkoumání (odstavec 7). Ustanovení odstavců 1 až 7 se nepoužijí na podání činěná státnímu zastupitelství podle zvláštního právního předpisu (odstavec 8). Podle poznámky pod čarou se takovými zvláštními předpisy mají na mysli např. trestní řád, zákon č. 85/1990 Sb., o právu petičním, či zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

8. V projednávané věci bylo ze strany státního zastupitelství postupováno podle § 16a odst. 4 StZas, když státní zastupitelství neshledalo v obsahu podání dovolatele takové skutečnosti, které by souvisely s činností státního zastupitelství. Z obsahu dovolání nevyplývá, že by se dovolatel dovolával jiné působnosti státního zastupitelství, než je v oblasti veřejné žaloby a trestního řízení. Že tomu tak opravdu je, vyplývá i z poukazu dovolatele na ustanovení trestního zákoníku (zákon č. 40/2009 Sb.). Z toho lze dovodit, že svoji tvrzenou újmu, ať již majetkovou, či nemajetkovou, odvíjí od toho, že se státní zastupitelství jeho podáním a skutečnostmi v něm uvedenými nezabývalo v rovině práva trestního, což by ve výsledku mohlo znamenat, byť to dovolatel výslovně neuvádí, že by konkrétní osoby mohly být shledány vinnými ze spáchání trestného činu a dovolatel by případně mohl v rámci trestního řízení uplatnit i své nároky jako poškozený. To je totiž jediný výsledek trestního řízení, který by mohl mít vliv na práva dovolatele, nebude-li uvažována možnost, že by sám dovolatel byl obviněn ze spáchání trestného činu a posléze shledán vinným.

9. V oblasti správního trestání (přestupkového řízení) Nejvyšší soud již v minulosti dospěl k závěru, že „účelem přestupkového řízení není zajištění podkladů pro to, aby osoba případně přestupkem poškozená měla snadnější výchozí pozici pro uplatňování nároku na náhradu škody proti domnělému škůdci. Nemůže tedy ve vztahu k dovolateli (coby osobě přestupkem potencionálně poškozené) dojít k nesprávnému úřednímu postupu, jestliže viník přestupku nebude v přestupkovém řízení zjištěn, neboť náhrada škody přestupkem způsobené není primárním účelem přestupkového řízení, přičemž poškozený má nezávisle na výsledku správního řízení možnost domáhat se náhrady škody v řízení před soudem podle občanského soudního řádu“ (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. [30 Cdo 2715/2013](#)). Nejvyšší soud přitom vyšel ze závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu, která dospěla k závěru, že „jádrovým obsahem přestupkového řízení je posuzování viny obviněného z přestupku a případné ukládání sankce. Toto posuzování se děje výlučně ve vztahu státu a obviněného z přestupku a má čistě veřejnoprávní povahu – stát zde (až na nečetné výjimky z úřední povinnosti) ve veřejném zájmu stíhá jednání naplňující znaky skutkových podstat přestupků, tj. specifických deliktů. Poškozený v tomto vztahu nemá postavení účastníka řízení, nýbrž eventuálně toliko svědka, který může podat svědectví o jednání obviněného z přestupku, o následcích jeho činu či o jiných rozhodných skutečnostech.“ Naproti tomu „vztah mezi poškozeným a obviněným z přestupku, z něhož vyplývá omezené účastenství poškozeného v přestupkovém řízení, má povahu soukromoprávní – jeho předmětem jsou výlučně majetkoprávní nároky... O tomto nároku může být v rámci řízení o přestupku rozhodnuto (a zásadně – jsou-li pro to dány podmínky – i rozhodnuto být má), nicméně vždy zde pro poškozeného zůstává otevřena možnost vymáhat svůj majetkový nárok i mimo přestupkové řízení cestou jeho uplatnění v řízení občanskoprávním. Nárok je poškozenému přiznán tehdy – a jen tehdy –, dává-li k tomuto výsledku řízení o posuzování viny obviněného z přestupku podklad, přičemž poškozený do tohoto přestupkového řízení ‚v užším smyslu‘ zasahovat nemůže. Jeho nárok se ovšem projednává toliko za podmínky, že v přestupkovém řízení ‚v užším smyslu‘ je rozhodnuto o tom, že obviněný z přestupku přestupek spáchal, tj. že je pachatelem přestupku. Posuzování této otázky se však nachází mimo sféru ovlivnitelnou procesní aktivitou poškozeného jako účastníka řízení, neboť je svěřeno výlučně interakci procesní aktivity státu, který vede přestupkové řízení ‚v užším slova smyslu‘, a obviněného z přestupku. Poškozený nemá

subjektivní právo na to, aby osoba, kterou označí za pachatele přestupku, nebo jiná osoba, o níž skutečnost, že přestupek spáchala, v přestupkovém řízení vyšla najevo, byla takovou osobou shledána“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2 Ad 46/2006-100, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ročník 2011, svazek 5, s. 466).

10. Ze srovnání s právní úpravou obsaženou v trestním řádu [zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů] vyplývá, že shora uvedené závěry lze vztáhnout i na postavení poškozeného v trestním řízení. Byť je rozsah oprávnění poškozeného v trestním řízení širší než v přestupkovém řízení a pojem poškozeného v trestním řízení je i širší než jen pojem subjektu adhezního řízení (postavení poškozeného zůstává zachováno i po případném nahrazení škody), ani v trestním řízení do adhezního řízení nespadá otázka, zda bude obviněný stíhán, či nikoliv. Z toho důvodu také poškozený není oprávněn k podání stížnosti proti usnesení o zastavení trestního stíhání (stejně i přerušení trestního stíhání) a o postoupení věci jinému orgánu ve stadiu řízení před soudem, neboť v této fázi řízení již nezávislý a nestranný soud rozhoduje o vině a trestu (srov. ŠÁMAL P. a kol.: Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013; komentář k § 43), pouze státní zástupce může podat odvolání proti rozsudku do rozhodnutí o vině a trestu v neprospěch obžalovaného a poškozený může podat odvolání pouze do výroku o náhradě škody, nemajetkové újmy v penězích a o vydání bezdůvodného obohacení (srov. § 245 a násl. trestního řádu).

11. Z uvedeného vyplývá, že napadeným rozsudkem, neposuzoval-li odvolací soud věcnou správnost postupu státního zastupitelství, nemohlo dojít k tvrzenému porušení práva dovolatele na spravedlivé řízení podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy či podle čl. 36 odst. 1 Listiny ani práva na náhradu škody podle čl. 36 odst. 3 Listiny.

12. Podle čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.

Podle čl. 36 Listiny se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu (odstavec 1). Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny (odstavec 2). Každý má právo na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem (odstavec 3). Podmínky a podrobnosti upravuje zákon (odstavec 4). Tímto zákonem je zákon č. 82/1998 Sb., není-li v konkrétním případě odpovědnost státu upravena i ve zvláštních předpisech.

13. Státní zastupitelství není nezávislým a nestranným soudem podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy (ani nerozhodovalo o občanských právech nebo závazcích dovolatele, ani o oprávněnosti trestního obvinění proti němu), není rovněž nezávislým a nestranným soudem podle čl. 36 odst. 1 Listiny, a v rozsahu své kompetence veřejného žalobce není ani jiným orgánem ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny, u kterého by se bylo možno domáhat svého práva. Kompetentním orgánem, jde-li o dotčení práv vlastníka bytové jednotky rozhodnutím společenství vlastníků jednotek (ať už o stavební činnosti, či o čerpání úvěru), je soud rozhodující v občanském soudním řízení (v případě práv a povinností, o kterých se rozhoduje ve stavebním řízení, může být takovým orgánem i stavební úřad, jehož rozhodnutí může být ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny přezkoumáno ve správním soudnictví). Na tom nic nemění skutečnost, jak bylo shora vysvětleno, že některé soukromoprávní nároky zákonodárce umožnil uplatnit též (nikdy však výlučně) i v adhezním řízení, kde je však jejich přiznání podmíněno (vždy) pravomocným rozhodnutím o vině.

14. Jestliže státní zastupitelství nerozhoduje o právu konkrétní osoby a ani jeho postupem nemůže být do jejího práva zasaženo, nemůže být jeho rozhodnutím či postupem založen odpovědnostní vztah mezi státem a touto osobou ve smyslu čl. 36 odst. 3 Listiny a zákona č. 82/1998 Sb. To platí i za situace, kdy by díky právní úpravě adhezního řízení mohlo být soudem (v trestním řízení) rozhodnuto o nárocích této osoby jako poškozeného, neboť tyto nároky nemohou v důsledku rozhodnutí či postupu soudu, nejsou-li přiznány, zaniknout a nemohou být ani odepřeny; poškozenému stále zůstává zachována možnost uplatnit své nároky kdykoliv u soudu či jiného orgánu podle čl. 36 odst. 1 Listiny. Za takového stavu je bezpředmětné, aby soud rozhodující o žalobním nároku podle zákona č. 82/1998 Sb. správnost postupu státního zastupitelství posuzoval, neboť na závěr o neexistenci odpovědnostního vztahu to nemůže mít žádný vliv.

15. Neposuzoval-li tedy odvolací soud věcnou správnost postupu státních zastupitelství podle § 16a odst. 4 a odst. 7 StZas a jako nedůvodnou zamítl žalobu na náhradu škody a nemajetkové újmy, které měly vzniknout podateli nečinností státních zastupitelství při vyřizování jeho podnětu, resp. jeho založením, je jeho rozhodnutí správné.

16. Právě uvedené samozřejmě nijak nevylučuje odpovědnost státu v případě, kdy nečinnost státního orgánu umožní vznik újmy, které včasným jednáním v mezích pravomoci (a pozitivních závazků státu) mohlo být zabráněno, a to včetně využití prostředků trestního práva (srov. např. věc Kontrová proti Slovensku, č. 7510/04, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 31. 5. 2007; dostupný též na www.ehcr.coe.int/ehcr/en/hudoc).

17. Za situace, kdy dovolání je přípustné, i s ohledem na dovolatelem výslovně uplatněné námitky, se dovolací soud ve smyslu § 242 odst. 3 o. s. ř. zabýval tím, zda jsou zde vady uvedené v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., případně jiné vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, žádné takové však dovolací soud neshledal. Odůvodnění rozsudku odvolacího soudu a jeho postup v řízení byly adekvátní právnímu názoru, na kterém stojí rozhodnutí ve věci samé a který byl jako správný shledán i dovolacím soudem. Tento právní názor byl nepochybně v odůvodnění rozsudku odvolacího soudu srozumitelně vyjádřen, když jej dovolatel přiléhavě napadl podaným dovoláním.

18. Ze shora uvedených důvodů dovolací soud postupem podle § 243d písm. a) o. s. ř. dovolání proti potvrzujícímu výroku ve věci zamítl, neboť rozhodnutí odvolacího soudu je správné.

19. V rozsahu, v jakém byl dovoláním napaden potvrzující výrok ve vztahu k rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, dovolací soud postupem podle § 243c odst. 1 o. s. ř. dovolání jako nepřípustné odmítl.